

Ναί, φάναι.

Τί δ', ἀνθρώπου εἶδος χωρίς ἡμῶν καὶ τῶν οἷοι ἡμεῖς c
ἐσμεν πάντων, αὐτό τι εἶδος ἀνθρώπου ἢ πυρὸς ἢ καὶ
ὔδατος :

Ἐν ἀπορίᾳ, φάναι, πολλάκις δὴ, ὦ Παρμενίδη, περὶ
αὐτῶν γέγονα, πότερα χρή φάναι ὥσπερ περὶ ἐκείνων ἢ
ἄλλως.

Ἦ καὶ περὶ τῶνδε, ὦ Σώκρατες, ἀ καὶ γελοῖα δόξειεν ἂν
εἶναι, οἷον θρίξ καὶ πηλὸς καὶ ῥύπος ἢ ἄλλο τι ἀτιμότατόν
τε καὶ φαυλότατον, ἀπορεῖς εἶτε χρή φάναι καὶ τούτων
ἐκάστου εἶδος εἶναι χωρίς, ὃν ἄλλο αὖ τῶν οἷων ἡμεῖς d
μεταχειριζόμεθα, εἶτε καὶ μή :

Οὐδαμῶς, φάναι τὸν Σωκράτη, ἀλλὰ ταῦτα μὲν γε ἅπερ
ὀρώμεν, ταῦτα καὶ εἶναι· εἶδος δέ τι αὐτῶν οἰηθῆναι εἶναι
μὴ λίαν ἢ ἄτοπον. Ἦδη μέντοι ποτέ με καὶ ἔθραξε μή τι
ἢ περὶ πάντων ταῦτόν· ἔπειτα ὅταν ταύτη στῶ, φεύγων
οἴχομαι, δείσας μή ποτε εἴς τιν' ἄβυθον φλυαρίαν ἐμπεσῶν
διαφθαρῶ· ἐκείσε δ' οὖν ἀφικόμενος, εἰς ἀ νυνδὴ ἐλέγομεν
εἶδη ἔχειν, περὶ ἐκεῖνα πραγματευόμενος διατρίβω.

Νέος γὰρ εἶ ἔτι, φάναι τὸν Παρμενίδην, ὦ Σώκρατες, e
καὶ οὕτω σου ἀντείληπται φιλοσοφία ὡς ἔτι ἀντιλήψεται
κατ' ἐμὴν δόξαν, ὅτε οὐδὲν αὐτῶν ἀτιμάσεις· νῦν δέ ἔτι
πρὸς ἀνθρώπων ἀποβλέπεις δόξας διὰ τὴν ἡλικίαν. Τόδε
δ' οὖν μοι εἶπέ. Δοκεῖ σοι, ὡς φῆς, εἶδη εἶναι ἅττα, ὧν
τάδε τὰ ἄλλα μεταλαμβάνοντα τὰς ἐπωνυμίας αὐτῶν